

Основною лего поетичного оповідання послужив до-
сить загадковий, а при тім дуже уривковий текст по-
чатку Галицько-Волинського літопису, який наведе-
но утїти у повністю виданому метердурської Архотрафі-
чної комісії з р. 1871 (~~м. Київ, ст. 479-480~~), розуміваючи Г
"Въ лѣто 6709 (1201) начало княженіа великого кня-
за Романа, самоцержва бывша всеи руской земли, кня-
за Галицького. Гтілько прозу на вірші.

По смерті же великого князя Романа,
приснопоміятного самоцержва всеи руси,
оудѣвша всеи поганьскымъ языкомъ,
оума мучарствою коудяша и запобѣудемъ божиимъ

— — — — —
5 Оустремил бо си баше на поганьскыко и лѣвь,
сѣржитыи не выстѣякомъ рысь,
и зусѣаме [взаконіи коркоуи]мъ
и прехожоме землю ихъ яко и орель,
храсоръ бо стѣлко и туръ.

10 Революамедо чѣчу своелу Момомаху: (ча)
Погубишестелу поганья Измалтени, рекомъа Польшь
изнавишю Отрока во Овезы за Нелбзицаи брата,
сѣртанови не оставшю у Дону, рыбюю ошнѣвшю
и приемшию землю ихъ всю
15 и загнѣвшию окаяныа Аларны.

Позга Володимерь Момомахъ
Пилъ золотомъ шоломомъ Донтъ.

— — — — —
По смерті же Володимерь
Оставшю (ъ) у сѣртаніа единому чурбуи Ореди,
20 Послаи во Овезы рекъ ас:
Володимерь оумерлъ естъ,
Вироти си, брате, поиди въ землю свою!

[Оубѣщеваше теи еще тако:]
Мольби не ему моя словеса,
25 Пой же ему пѣсни польвѣтучни!

18 Текстї тут годано зайве не.

Летопись по Ипатскому списку. Издание Археологической Комиссии. Санктпетербургъ 1871 (8-я),
ст. 179-180.

Они не востанут [послушати],
Дай ему поухати зелья и мерель еванью." 2

Оному же не востануть обратити ся ни послушати,
И часть сему зелью [поухати];
Зодному же обухавшии восплакавшии мре;
И да лутесть на свой земле когьто лети,
Аели на туне[и] славу быти."

И приде во евию землю.
Отрече родившию сь Кинчуку,
35 иже сие сему пѣшь хоуд,
Жотельныи на плетву.

Роману же князю рече бо вшию зато
Итша сь поухати ии оплеменники,
Велику латеню воставшию в землю руской,
40 оставшии ма" ие сь гвбима сьнома ебо,
Бинь гетарелть, а другий гвчлть,
34) рідкість до побігани синаміу цоцотку (23), на мою
думку потрібний для розуміння того, що Сиртан велить Д,
речи фолобно переказати брату, а того, що зоборить до нього сь,
мого, як має поступати з братом. Зрешту текстичи мотаткових
9 і Кинчевих 5 рядків відносять ся до Романа, при тім ва-
жно зазначити, що риторична похвала Романови в рядках
3 і 5 відноситься до тих походів кн. Романа на П'оловці, в
проакі в нашій літописі тепер нема ніякої згадки і про які
лиш чуже не докладні звістки маємо в визначити цього лі-
тописця Никити Акаміната (Харііаїа, пор. М. Зручєв"
Ський, Історія України: Т. II, вид. 2, у Львові 1905, ст. 9-
10). В тих рядках можна розгледати ся якогось прохуєска в
тексті між рядками 4 і 5, до партіципальна конструкція
рядків 1-4 лишеть ся дезінфікативного закінчення, а дальши
рядки 5-9 влівають чось негд побіжене в попередніх, чі,
Кави, що ~~така сама~~ партіципальну конструкцію бачимо
знов у рядках 37, 38 і 40, що відноситься до Романа, сьмош,
на пояснити хиб атакі, що в тервіснім тексті сего цстичи в
літописі хтось позамазував деякі часті речень, а пізнійший
копіст переписав незамазану речіть негдачоуи про трамати,
тний тарітевий звязок.

Же то проіоне сачимо такоу у рядках 16-17, що відг"
1) В тексті терез помилку: оставивши ма. 167

писати саго Володимира Мономаха. Партиціпіальна
конструкція ричків 11-15 вимагат покладення їх уочнім Ком-
плексі, хоча в тексті (чи самімі ричкованих) між ричками
із ім покладено те окреме, високопоетичне речення, яке в
кладу окремо в ричках 16-17 і акеннає на нас „а любу
испити молаломимъ доу“ давнійшого учнімішого віс-
сего устичу „слово полку Игоревъ“. Хоча вважати вочістю
записку ричр. 1201 твором того автора, що писав Залицько-
Болоньський літопис, то йти слова будуть нізніміші віс-
полку Игоревъ: Та коли мати на увазі, що автор, який писав
чр. 1201, не міг знати так точно, що робив Володимир Моно-
мах перед ричком 1113 - тутім ричі нам літописи не зуче вше
ані про очні його похіг на Половчі, а було їх усіх, як можна
зрозуміти з Володимирового „Почтені гітам“, дільше як 20 (пор.
Літопись по Лаврентієвському списку. Уздаіє Археографі-
фітеской Коміссіі. Санктпетербургу 1897 (8-0), стр. 241),
і коли додати до того, що про похіг, після якого Половчські
хаченки Отракі і Сиртан розійшли ся, нестисичий докладно
в літописі, ані не траданий окремо в Володимировім почтені,
то мучимо прийти до заклячення, що автор літописної за-
писки з р. 1201 мав між ричками давнійше неперелу чо історії
гасів Мономахових. З того, по всікій правдопобіжности
поетичного жерела взятатакож паловчська заса про паловчу-
ских хаченків Отрака і Сиртана та про „гучуца“ істї,
вска брей, яку на основі виразної засаки про смерть Волю-
димирі Мономаха можна віднести до р. 1126 або 1127. Тод
словах про итєвоци з доу золотим мольмом е чочіжачю
знів прогалитувь тексті монах менше з фвх ричків, чут прав-
доподібно була строфа з 4 ричків.

Рички 18-32, се нездичайна що до свого складу, похочення
і поетичної вартости паловчська заса захована в нашім пи-
сьменстві, отже в тій формі збережене наше міценное (кар-
бу памяткою, якої зложене можна гачувати прилизно до
комі 127. Рички 33-36 нимого літописного оповідачю з вей-
зучать паміть невігомьомі зі якого ичшого жерела паловчу-
ков батанка Отрака з ччлотно нізнімішого Хонтика, про якого
гомаємо досить численні зички в Хнівській літописі ХІІ в.,
в паралельнім передславько-володимирькім (спрочовженю Лав-
рентієвого відпису) з того самого тасу, та в „слово полку Иго-
ревъ“. Рички 35-36 нашої записки можна вважати заказом,
що й про Хонтика була зложена нашою мовою якась поетична
палитка незалежна від „слова полку Игоревъ“
Написано ч. 18 червня 1915 р.